

Sygn. akt: I C 131/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Urszula Krzywoń

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2019 roku w O.

sprawy z powództwa **G. S.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej**
z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki **G. S.** na rzecz strony pozwanej **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę **1.817,00 zł** (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje powódce **G. S.** uiszczenie na rachunek **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Oleśnie** kwoty **478,70 zł** (czteryście siedemdziesiąt osiem złotych 70/100) tytułem zwrotu wydatków pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa na rzecz wynagrodzenia biegłego sądowego

Sygn. akt I C 131/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02.03.2018 r. (prezentata Sądu) **G. S.** wystąpiła przeciwko **Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą**

w W. domagając się zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 5.271,00 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu profesjonalny pełnomocnik powódki w osobie adwokata wskazał w szczególności, że powódka jest właścicielem samochodu osobowego L. (...)

o nr rej. (...). Dnia 02.02.2015 r. miała miejsce kolizja drogowa z udziałem

ww. pojazdu powódki prowadzonego przez jej męża - Z. S. - i pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), kierowanego przez D. U.. Obaj uczestnicy kolizji oświadczyli, że sprawcą jest D. U. ubezpieczony u strony pozwanej. Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej pismem z 07.02.2015 r. Jednak w dniu 17.04.2015 roku strona pozwana wydała decyzję odmawiającą objęcia ochroną ubezpieczeniową zgłoszonego roszczenia oraz odmówiła wypłaty odszkodowania za uszkodzony pojazd L. (...) w ramach ubezpieczenia OC ww. pojazdu V. (...), wskazując,

iż uszkodzenia w pojeździe L. nie mogły powstać w opisywanych okolicznościach. Oględziny obu pojazdów wykazały bowiem, że zgłaszane uszkodzenia samochodu nie odpowiadają warunkom i dynamice wskazanego przebiegu zdarzenia. Strona pozwana podtrzymała swoją decyzję pomimo wniosku powódki o ponowną analizę zdarzenia. Następnie na zlecenie powódki prywatny rzeczoznawca mgr inż. D. W. w dniu 04.05.2015 r. przeprowadził oględziny obu pojazdów uczestniczących w kolizji, po czym wskazał, że opisywana kolizja ww. dwóch pojazdów była możliwa. Powódka zleciła też rzeczoznawcy wycenę szkody (kalkulacja naprawy z 26.09.2017 r.). – pozew – k. 3 – 6.

W **odpowiedzi na pozew** wniesionej w dniu 04.06.2018 r. (data stempla pocztowego) strona pozwana, **Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.**, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu od powódki na rzecz strony pozwanej według norm przepisanych oraz dodatkowo kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu stanowiska strony pozwanej profesjonalny pełnomocnik w osobie adwokata podniósł, że strona pozwana kwestionuje roszczenie powódki w całości, tj. zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Strona pozwana przyznaje, że samochód marki V. (...) nr rej. (...) w zakresie odpowiedzialności cywilnej był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pełnomocnik strony pozwanej potwierdził, iż szkoda została zgłoszona i przeprowadzono postępowanie likwidacyjne, na skutek którego została wydana

w dniu 17.04.2015 r. decyzja w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania w tej sprawie, bowiem uszkodzenia w pojeździe marki L. nie mogły powstać w opisanych

i przeanalizowanych okolicznościach, a oględziny obu samochodów wykazały, że zgłoszone uszkodzenia samochodu nie odpowiadają warunkom i dynamice wskazanego przebiegu kolizji. Z ostrożności procesowej strona pozwana kwestionuje także wysokość roszczenia powódki oraz moc dowodową prywatnej kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powódki, a więc nie posiada waloru obiektywności. Oprócz tego w tej opinii zostały ujęte ceny najdroższych dostępnych na rynku części zamiennych, tj. oryginalnych części marki J., mimo iż powódka nie wykazała, jakoby pojazd został w oparciu o takie części naprawiony. Pełnomocnik strony pozwanej zakwestionował też zastosowane w prywatnym kosztorysie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych jako przekraczające wysokość średnich stawek stosowanych przez nieautoryzowane zakłady naprawcze działające na lokalnym rynku w 2015 r. Nadto, wyliczenie przedłożone przez powódkę ma tylko charakter hipotetyczny i nie odzwierciedla jakoby naprawa pojazdu została wykonana za taką kwotę. – odpowiedź na pozew – k. 32 – 36.

W piśmie procesowym wniesionym dnia 20.07.2018 r. (data stempla pocztowego) **pełnomocnik powódki** zwrócił uwagę na niekonsekwencję pozwanego ubezpieczyciela, który z jednej strony neguje zaistnienie przedmiotowego zdarzenia szkodowego i neguje własną odpowiedzialność, a z drugiej strony „karze” ubezpieczonego w tym towarzystwie ubezpieczeń D. U.(jak zeznał) tym, że cofa mu w konsekwencji tej kolizji zniżki z tytułu zawieranych w przyszłości umów ubezpieczenia OC. Pełnomocnik powódki wskazał również, że samochód L. (...) wchodził w skład wspólności majątkowej małżeńskiej ustawowej G. S. i Z. S.. Pojazd został nabyty

w okresie trwania związku małżeńskiego, a małżonkowie nie zawierali żadnych małżeńskich umów majątkowych. - pismo procesowe pełnomocnika powódki – k. 54 – 55.

W odpowiedzi na powyższe pismo **pełnomocnik strony pozwanej** w piśmie z dnia 19.02.2019 r. (data stempla pocztowego) wskazał, że D. U. nie utracił

w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń zniżki z tytułu bezszkodowej jazdy. – pismo pełnomocnika strony pozwanej – k. 60.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 02.02.2015 r. D. U. sporządził pisemne oświadczenie podpisane zarówno przez D. U. jak i Z. S. (widniejącego w tym oświadczeniu jako poszkodowany), w którym to oświadczeniu D. U. - kierujący pojazdem marki V. (...) - przyznał się do spowodowania kolizji dwóch pojazdów. Twierdzi, że jadąc trasą z P. w kierunku Ł. zmieniając pas ruchu z prawego na lewy nie zauważył wyprzedzającego go samochodu, w wyniku czego zepchnął samochód marki L. (...) nr

rej. (...) na bariery, w wyniku czego została uszkodzona lewa strona samochodu, zderzak przedni, błotnik lewy, drzwi przednie, drzwi tylne, błotnik tylny, zderzak tylny. Do zdarzenia miało dojść między godzinami 6:00 a 6:30.

dowód : - poświadczona kopia oświadczenia D. U. sporządzonego dnia 02.02.2015 r. – k. 10.

Droga, na której miało dojść do kolizji, była drogą szybkiego ruchu, dwupasmową, tzn. dwa pasy w jednym kierunku, później była barierka i dwa pasy w przeciwnym kierunku.

dowód : - zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018r. – k. 48v. – 49,

- zeznania świadka D. U. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018 r. – k. 49.

Na miejsce zdarzenia nie wzywano policji, bowiem nikomu nic się nie stało.

dowód : - zeznania świadka D. U. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018 r. – k. 49,

- zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018 r. – k. 48v. – 49.

Kierujący przejechali samochodami na parking, gdzie spisali ww. oświadczenie na kartce wydartej z zeszytu.

dowód : - zeznania świadka D. U. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018 r. – k. 49,

- zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018 r. – k. 48v. – 49.

Z. S. zadzwonił do ubezpieczyciela dopiero po przyjeździe do domu.

Samochód L. (...) nr rej. (...) przed zdarzeniem był sprawny i nie miał żadnych uszkodzeń, widocznych wgnieceń. Został kupiony od pierwszego właściciela i był idealnie utrzymany.

Z. S. naprawił samochód L. za własne pieniądze, zapłacił 6.000 zł, auto było naprawione idealnie.

dowód : - zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 20.06.2018r. – k. 48v. – 49.

W dacie 02.02.2015 r. odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego marki V. model S80 2.4 nr rej. (...) ubezpieczało Towarzystwo (...) i (...) S.A. z siedzibą w W.. Właścicielami uszkodzonych pojazdów byli:

- L. – małżonkowie: G. S. i Z. S.,

- V. – D. U..

dowód : fakty bezsporne, potwierdzone dodatkowo dokumentami:

- polisą ubezpieczeniową oraz skanami dowodów rejestracyjnych – w aktach szkody na płycie CD – k. 44,

- poświadczoną kopią odpisu skróconego aktu małżeństwa – k. 56.

W okresach ubezpieczenia maj 2014 – maj 2015 i maj 2015 - maj 2016 D. U. nie utracił w (...) S.A. zniżki z tytułu bezszkodowej jazdy.

W okresie 18 maj 2014 – 17 maj 2015 w systemie ubezpieczyciela figuruje w przedziale

7-6 lat bezszkodowej jazdy. Następnie w okresie 18 maj 2015 - 17 maj 2016 jest już wpisana klasa 8-7 lat bezszkodowej jazdy.

dowód : - zrzuty z ekranu z systemu strony pozwanej – k. 61-62.

W dniu 04.02.2015 r. szkoda została zgłoszona do (...)

(...) S.A. z siedzibą w W. jako ubezpieczyciela OC rzekomego sprawcy szkody. Następnie w dniu 07.02.2015 r. Z. S. (kierujący pojazdem uszkodzonego) wypełnił druk zgłoszenia szkody, wskazując uszkodzonego (właściciela pojazdu L. nr rej. (...)) – G. S.. Opisując zakres uszkodzeń wskazał:

- L. - lewy bok i zderzak przedni po prawej stronie.

- V. – zderzak tylny po lewej stronie.

W zgłoszeniu szkody Z. S. oświadczył, że jechał drogą krajową nr (...)

z P. do G.. W pewnym momencie V. jadące w tym samym kierunku rozpoczęło zmianę pasa ruchu z prawego na lewy. Wówczas V. uderzyło tylnym lewym narożem w prawe naroże zderzaka przedniego (...). Z. S. kierujący L. podjął manewr obronny, odbił w lewo i otarł samochodem o barierki ochronne po lewej stronie.

Poza kierującymi ww. pojazdami nie było innych uczestników ani świadków zdarzenia. Zdarzenie nie zostało też zgłoszone na Policję.

Nadto, w druku zgłoszenia szkody Z. S. oświadczył również, że samochód uszkodzonego nie posiadał wcześniejszych nienaprawionych uszkodzeń.

dowód : - fakty bezsporne, potwierdzone dodatkowo poświadczoną kopią druku zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi – k. 11 – 12.

W pisemnym oświadczeniu z dnia 20.02.2015 r. złożonym w postępowaniu likwidacyjnym D. U. wskazał, że w dniu 02.02.2015 r. pomiędzy godz. 6:00

a 6:30 jechał z P. w kierunku Ł. swoim samochodem marki V. (...) nr rej. (...). Twierdzi, że spowodował wypadek drogowy w następujących okolicznościach: jechał z prędkością ok. 70-80 km/h. jadąc prawym pasem w kierunku Ł. zmieniał pas ruchu z prawego na lewy i nie zauważył wyprzedzającego go samochodu, w wyniku czego zepchnął samochód marki L. na barierki. Podczas kolizji D. U. uderzył tylnym lewym narożem jego auta w przednie prawe naroże L., który następnie zjechał w lewo i otarł się o barierki.

dowód : - pisemne oświadczenie D. U. z dnia 20.02.2015 r. – w aktach szkody na płycie CD – k. 44.

Pismem z dnia 06.03.2015 r. ubezpieczyciel poinformował G. S. i Z. S., iż roszczenie nie może zostać rozpatrzone w terminie 30 – dniowym od daty jego zgłoszenia, gdyż w sprawie jest prowadzone postępowanie wyjaśniające okoliczności powstania szkody i rozmiar uszkodzeń.

dowód : - poświadczona kopia pisma ubezpieczyciela z dnia 06.03.2015 r. – k. 14,

Kolejno, w piśmie z dnia 31.03.2015 r. adresowanym do G. S. ubezpieczyciel (...) S.A. poinformował, że w niniejszej sprawie trwają czynności wyjaśniające okoliczności powstania szkody i zakresu uszkodzeń pojazdu marki L.. Ubezpieczyciel wskazał, że w druku zgłoszenia szkody Z. S. własnoręcznym podpisem potwierdził autentyczność oświadczenia jakoby samochód nie posiadał wcześniejszych nienaprawionych uszkodzeń. Natomiast przeprowadzone oględziny obu samochodów wskazanych jako uczestniczące w przedmiotowej kolizji ujawniły,

że: „zbliżenie uszkodzeń poszycia zderzaka przedniego pojazdu L. przedstawia liczne drobne zarysowania zarówno przed i za przetłoczeniem, które nie przystają do opisu zdarzenia. Dodatkowo kant przedniego przetłoczenia

zarysowany jest na wysokości pomiędzy 45 a 60 cm i jego umiejscowienie nie ma odwzorowania na zderzaku V.. Poszycie zderzaka przedniego L. ma dodatkowy ślad w części dolnej na tylnej krawędzi przetłoczenia który nie posiada odzwierciedlenia na poszyciu zderzaka V.. Uwidoczniono również kolejny ślad na zderzaku L. w części przedniej bocznej na wysokości około 50-57 cm”.

dowód : - pismo ubezpieczyciela do G. S. z dnia 31.03.2015 r. – w aktach szkody na płycie CD – k. 44,

- zdjęcia obu uszkodzonych samochodów – w aktach szkody na płycie CD – k. 44.

Następnie w stanowisku z dnia 17.04.2015 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu L. nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 02.02.2015 r. W uzasadnieniu decyzji ubezpieczyciel wskazał, że na podstawie porównania stanu faktycznego kolizji zawartego w jej opisach (zgłoszenie szkody wraz z opisem i szkicem) oraz dokonanej analizy porównawczej materiału fotograficznego obrazującego rodzaj, zakres i umiejscowienie uszkodzeń w obu pojazdach (ww. L. i V. (...) nr rej. (...)) ubezpieczyciel stwierdził, że uszkodzenia (...)nie mogły powstać w opisanych i przeanalizowanych okolicznościach. Oględziny obu pojazdów wykazały, że zgłaszane uszkodzenia pojazdu L. nie odpowiadają warunkom i dynamice wskazanego przebiegu zdarzenia”. Tym samym brak jest związku przyczynowo - skutkowego pomiędzy zgłoszoną szkodą, a okolicznościami jej powstania.

dowód : - poświadczona kopia decyzji ubezpieczyciela z 17.04.2015 r. – k. 15-16,

- zdjęcia obu uszkodzonych samochodów – w aktach szkody na płycie CD – k. 44.

W dniu 04.05.2015 r. na zlecenie powódki G. S. została sporządzona przez prywatnego rzeczoznawcę samochodowego mgr inż. D. W. ocena nr (...). Rzeczoznawca ten wyprowadził w przedmiotowej opinii następujące wnioski:

„– kolizja opisywanych pojazdów była możliwa z uwagi na ślady pozostawione po ich kontakcie w dniu zdarzenia

- ślady, wysokości otarć, zarysowań, miejsca kontaktu oraz ich długości były możliwe do powstania przy opisywanych pojazdach w ruchu

- analizując ruch pojazdów w jednym kierunku, manewr podczas kontaktu oraz zmianę toru jazdy po kontakcie są możliwe przy widocznych śladach lewego tyłu samochodu V. i prawego przedniego narożnika samochodu L..

- brak odwzorowań śladów np. na zderzakach obu pojazdów może mieć miejsce z uwagi na pojazd jadący i nadjeżdżający

- ślady kontaktu i ich odwzorowania uszkodzeń na opisywanych pojazdach są odzwierciedleniem opisywanej kolizji

- opisywana kolizja mogła mieć miejsce w opisywanej sytuacji przy udziale opisywanych pojazdów

- opis dotyczy śladów kontaktu pojazdów podczas kolizji, a nie jej skutków”.

dowód : - opinia prywatnego rzeczoznawcy samochodowego mgr inż. D. W. na zlecenie powódki – ocena nr (...) z dnia 04.05.2015 r. wraz z załącznikiem fotograficznym – k. 17 – 19.

Pismem opatrzonym datą 10.06.2015 r. pełnomocnik Z. S. wniósł o ponowne rozważenie zasadności odmowy likwidacji szkody z dnia 02.02.2015 r. oraz o wypłatę stosownego odszkodowania za uszkodzony samochód L..

W odpowiedzi na powyższe odwołanie pismem z dnia 09.07.2015 r. ubezpieczyciel poinformował pełnomocnika o braku podstaw do zmiany wcześniejszej decyzji.

dowód : - odwołanie z 10.06.2015 r. od decyzji ubezpieczyciela – w aktach szkody na płycie CD – k. 44,

- decyzja ubezpieczyciela z 09.07.2015 r. - w aktach szkody na płycie CD – k. 44.

Następnie w dniu 26.09.2017 r. rzeczoznawca mgr inż. J. A. sporządził na zlecenie powódki kalkulację naprawy ww. uszkodzonego pojazdu marki L. w systemie (...), zgodnie z którą koszty naprawy ww. pojazdu wynoszą 5.270,59 zł brutto (w tym 23% VAT).

dowód : - kalkulacja naprawy z dnia 26.09.2017 r. w systemie (...) sporządzona na zlecenie powódki – k. 20 – 25.

W niniejszym procesie została wydana w dniu 26.03.2019 r. pisemna opinia przez **biegłego sądowego mgr inż. W. J.**, który ustalić miał przebieg kolizji drogowej z udziałem ww. pojazdów marki L. i V., sposób w jaki doszło do zdarzenia drogowego, z czyjej winy i czy uczestnicy przyczynili się do wypadku i ewentualnie w jakim zakresie.

Biegły przeprowadził analizę przebiegu kolizji w programach komputerowych CARAT 3 i PC Crash.

Analizując uszkodzenia obu pojazdów biegły wskazał:

- „...zarysowania na zderzaku tylnym sam. V. przebiegają w różnym kierunku. Są to delikatne płytkie zarysowania lakieru w niektórych miejscach faliste. Widoczne są punktowe otarcia nad częścią wgłębioną. Na czarnej listwie tego zderzaka delikatne zarysowania wznoszą się.

Sam. L. jest czarny i takie wtarcia materiału musiałyby się pojawić na srebrnym zderzaku sam. V.

Jak wynika z zeznań kierujących pojazdy miały się zderzyć na płaskim równym asfalcie na drodze szybkiego ruchu. Zarysowania powinny przebiegać poziomo zgodnie z opisem kontaktu. Na zderzaku tylnym sam. V. występują (...) zarysowania przebiegające w różnym kierunku łącznie z falistymi liniami.” – str. 12 opinii, k. 79 akt.

- „Widoczne zarysowania na lewym boku tylnego zderzaka w sam. V. wskazują na otarcia o miękkie przedmioty jak np. gałęzie. Przebiegają one w różnym kierunku, niektóre zarysowania opadają, inne wznoszą się do góry lub przebiegają w sposób falisty” – str. 14 opinii, k. 81 akt.

- „Porównanie wysokości bariery i uszkodzeń na lewym boku sam. L. nie wyklucza, że do takiego kontaktu mogło dojść. Uszkodzenia tego boku są jednorodne zarówno co do wysokości jak i charakteru” – str. 15 opinii, k. 82 akt.

- „Ślady na pojazdach (uszkodzenie zderzaka przedniego po stronie prawej w sam. L. oraz zderzaka tylnego w sam. V.) wykluczają aby pojazdy miały ze sobą kontakt w opisanych okolicznościach”- str. 15 opinii, k. 82 akt.

- „Uszkodzenia sam. L. na lewym boku mogą pochodzić z kontaktu tego pojazdu z barierą” - str. 15 opinii, k. 82 akt.

Biegły przyjął prędkość wyprzedzającego samochodu L. w wysokości 100 km/h, jednak nie jest ona znana.

- „Kierujący sam. V. zeznał, że pojazdy poruszały się z prędkościami ok. 80 km/h [L. i V.] co zdaniem biegłego dla sam. L. nie jest możliwe, bo miał on wyprzedzać dwa jadące przed nim auta. Co wskazuje, że musiał poruszać się z wyższą prędkością. Ustalenie tej prędkości nie jest możliwe, a kierujący L. jej nie deklaruje” – str. 14 opinii, k. 81 akt.

- „Wjeżdżający przed L. sam. V. ocierający się tylną lewą częścią zderzaka musiałby wjechać prawie w całości przed sam. L.. Jadący z wyższą prędkością L. uderzyłby w bok sam. V. (...) Do czego nie doszło...”. – str. 14 opinii, k. 81 akt.

Reasumując biegły wskazał, że:

- „Przeprowadzone analizy komputerowe w dwóch programach wykazują, że opisany przebieg zdarzenia przez obu kierujących nie jest możliwy do realizacji na drodze” – str. 15 opinii, k. 82 akt.

- „Wskazany przebieg obu kierujących przez kierowcę sam. V. [w zeznaniu], że pojazdy poruszały się z prędkościami ok. 80 km/h jest sprzeczny z zeznaniami kierującego sam. L., który podał, że jechał lewym pasem i wyprzedzał dwa pojazdy. Pojazd wyprzedzający L. jadąc z taką samą prędkością jak pojazd wyprzedzany nie miałby możliwości wyprzedzenia sam. V...

Obliczony czas zmiany pasa ruchu na odcinku 37 m i wjazdu na lewy pas ruchu wyklucza możliwość reakcji kierującego sam. L.. (...) Z wyliczenia wynika, że odcinek wjazdu na pas na połowę wymaganego odcinka do zmiany pasa ruchu wynosi 18,5 m, dla prędkości 80 km/h deklarowanej przez kierującego sam. V. tj 22,2 m/s i musiałby spowodować uderzenie w tył sam. V. przez sam. L. lub w jego bok jak to przedstawiono w symulacjach. Do czego nie doszło.” – str. 15-16 opinii, k. 82-83 akt.

dowód : - opinia główna pisemna biegłego sądowego mgr inż. W. J. z dnia 26.03.2019 r. – k. 67 – 83,

- zdjęcia obu uszkodzonych samochodów – w aktach szkody na płycie CD – k. 44.

W **opinie uzupełniającej** wydanej na rozprawie w dniu 28 listopada 2019 r. **biegły sądowy W. J.** podtrzymał pierwotną opinię wydaną w przedmiotowej sprawie. Wyjaśnił dodatkowo, że czas reakcji przyjęty w opinii nie ma wpływu na przebieg zdarzenia. Czasy reakcji mogą być różne. W publikacji ekspertów z Instytutu Wojskowego czas reakcji może wynosić od 0,4 s-0,5 s do 1,8s. Natomiast Instytut Ekspertyz Sądowych podaje czas reakcji nawet do 2 sekund. Biegły w opinii przyjął średni czas stosowany przez większość rzeczoznawców do obliczeń w rekonstrukcji wypadków czy kolizji drogowych.

Prędkość (...) została przyjęta przez biegłego na poziomie 100 km/h. Natomiast przy większej prędkości (...) i deklarowanej prędkości V. w ogóle nie byłoby możliwości wjazdu V. przed (...). Samochód miałby uszkodzenia od przodu od lewej części przedniego zderzaka, przez drzwi jedne, drugie do tylnego błotnika zderzaka, gdyby prędkość (...) była większa. Biegły przyjął prędkość (...) na poziomie 100 km/h, ale mogła być ona większa. Na pewno nie mogła być mniejsza niż 80 km/h, bowiem nie byłoby manewru wyprzedzania.

Biegły kategorycznie stwierdził, że wzajemne uszkodzenia (...) i V. nie pasują do siebie. Biegły wykluczył w ogóle kontakt tych samochodów ze sobą. Według biegłego uszkodzenia (...) wyglądają jakby zahaczyły o słupek. Nie są to uszkodzenia spowodowane zderzakiem samochodu.

dowód : - opinia ustna uzupełniająca biegłego sądowego mgr inż. W. J. wydana na rozprawie z dnia 28.11.2019 r. – pisemny protokół rozprawy z dnia 28.11.2019 r. – k. 111-111v., płyta – k. 112.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy niesporny był fakt, iż w dacie 02.02.2015 r. strona pozwana ubezpieczała odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu marki V. model S80, nr rej. (...). Bezsporny był również przebieg postępowania likwidacyjnego dotyczącego roszczenia odszkodowawczego z tytułu szkody w pojeździe marki L.

(...) nr rej. (...) stanowiącym wówczas współwłasność Z. S. i powódki G. S.. Strona pozwana już w postępowaniu likwidacyjnym zanegowała swoją odpowiedzialność kwestionując okoliczności rzekomej kolizji z dnia 02.02.2015 r. pomiędzy ww. pojazdami podane przez Z. S. i rzekomego sprawcę - D. U.. Okoliczności te pozostawały sporne również w procesie. Strona pozwana kwestionowała związek przyczynowy uszkodzeń w pojeździe L. ze zdarzeniem z dnia 02.02.2015 r. Nadto, z ostrożności procesowej strona pozwana kwestionowała również wysokość szkody w pojeździe.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty z przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, zwłaszcza dotyczące zgłoszenia szkody i stanowiska ubezpieczyciela, w oparciu o dokumentację zdjęciową z uszkodzeń obu pojazdów, a znajdującą się w aktach szkody na płycie CD (k. 44), jak również zdjęcia zawarte w prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powódki. Natomiast stanowisko procesowe powódki oraz oświadczenia uczestników rzekomej kolizji zarówno pisemne, jak i zeznania w charakterze świadków w niniejszym procesie dotyczące przebiegu zdarzenia szkodowego i odpowiedzialności za tę szkodę, Sąd zweryfikował dwiema opiniami biegłego sądowego W. J., które to opinie zweryfikowały negatywnie twierdzenia świadków i przesądziły o oddaleniu powództwa. Natomiast Sąd nie oparł swojego rozstrzygnięcia na podstawie przedłożonej przez powódkę opinii prywatnego rzeczoznawcy mgr inż. D. W. z dnia 04.05.2015 r., gdyż, po pierwsze, tego typu opinia ma walor jedynie dokumentu prywatnego sporządzonego na zlecenie strony i stanowi jedynie uzasadnienie stanowiska procesowego zajętego przez stronę. Na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd winien przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego, co też zostało w sprawie przeprowadzone. Po drugie, opinia rzeczoznawcy D. W. nie może stanowić rzetelnego dowodu w niniejszej sprawie z uwagi na jej ogólnikowość i powierzchowność. Opinia nie ma uzasadnienia, a jedynie wnioski zawierające liczne niedopowiedzenia. Rzeczoznawca nie wykazał jaka była dynamika zdarzenia, które ślady otarć pojazdów rzekomo były możliwe do powstania w opisywanych warunkach, brak jest dopasowania tych otarć choćby w materiale zdjęciowym, który zresztą też jest niekompletny (miało być 8 zdjęć, a są 4). Rzeczoznawca nie wyjaśnia też co ma oznaczać lakoniczne określenie: „brak odwzorowań śladów np. na zderzakach obu pojazdów może mieć miejsce z uwagi na pojazd jadący i nadjeżdżający”. Rzeczoznawca winien był ustosunkować się chociażby do konkretnych uszkodzeń opisywanych jako nieprzystające do siebie w piśmie ubezpieczyciela do G. S. z dnia 31.03.2015 r. (w aktach szkody na płycie CD – k. 44), jednak tego nie zrobił. Tym samym powyższa ekspertyza nie wykazuje w żaden obiektywny i weryfikowalny sposób jakoby uszkodzenia pojazdu marki L. nastąpiły podczas i w warunkach opisywanej kolizji. Sąd uznał, że niezasadne w niniejszej sprawie byłoby również przesłuchanie stron (dowód zgłaszany przez powódkę), bowiem żadna ze stron procesu nie uczestniczyła w rzekomym zdarzeniu szkodowym, a więc nie może mieć wiedzy na temat jego przebiegu.

Dla ustalenia odpowiedzialności bezpośredniego sprawcy kolizji pojazdów pozostających w ruchu zastosowanie ma art. 436 § 2 k.c., na mocy którego w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Tym samym zastosowanie znajduje w niniejszej sprawie zasada winy z art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Poza tym, oprócz winy sprawcy, powódka musi wykazać (zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu – art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) zaistnienie szkody i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a działaniem lub zaniechaniem sprawcy. Artykuł 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela jest bowiem ściśle związana z odpowiedzialnością bezpośredniego sprawcy. Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Szczegółowe zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2214) – dalej: „ustawa” lub „ustawa

o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Artykuł 34 ust. 1 ustawy stanowi, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną

w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Kolejno, zgodnie

z art. 35 ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca

w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

W dwóch opiniach sporządzonych na zlecenie Sądu w niniejszym procesie biegły sądowy mgr inż. W. J. kategorycznie wykluczył, by uszkodzenia przedmiotowych pojazdów marek L. i V. mogły powstać w okolicznościach wskazywanych przez uczestników kolizji. Co więcej, biegły wykluczył w ogóle kontakt tych dwóch samochodów ze sobą. Tym samym, skoro kontakt tych dwóch pojazdów został kategorycznie wykluczony przez biegłego, więc nie można również przypisać D. U. odpowiedzialności za uszkodzenia L. z lewej strony na skutek kontaktu z barierką, bowiem, mimo iż układ uszkodzeń w pojeździe odpowiada wysokości barierki, to pierwotna przyczyna powoływana przez powódkę, jaką miał być kontakt z samochodem V., odpadła. Nie wiadomo więc w jakich okolicznościach te uszkodzenia powstały. Nadto,

w opinii uzupełniającej ustnej na rozprawie w dniu 28.11.2019 r. biegły ustosunkował się do wątpliwości i zastrzeżeń sformułowanych przez pełnomocnika powódki w piśmie procesowym z dnia 07.05.2019 r. (k. 100-101). Obie opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny, logiczny, w oparciu m.in. o materiał zdjęciowy i dwa programy komputerowe do rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych. W. J. odniósł się do poszczególnych zadrapań karoserii i mechanizmów ich powstania, do prędkości pojazdów i możliwych wariantów, mając na uwadze oświadczenia uczestników rzekomej kolizji o jej rzekomym przebiegu. Nadto, biegły przeanalizował czas zmiany pasa ruchu i możliwy czas reakcji kierujących, co doprecyzował na rozprawie. Strony nie zgłaszały dalszych wniosków dowodowych w zakresie rekonstrukcji zdarzenia. Tym samym, mimo zgodnych oświadczeń rzekomych uczestników kolizji – Z. S. i D. U. – Sąd nie dał im wiary, gdyż są diametralnie różne z opiniami biegłego. Podkreślić należy jeszcze raz stanowczo, że przebieg zdarzenia opisywany przez jego rzekomych uczestników nawet nie stanowił jakiegokolwiek z wariantów, który mógłby mieć ewentualnie miejsce, ale został kategorycznie wykluczony przez biegłego. Nadto, oświadczenia uczestników zdarzenia są niewiarygodne z dwóch powodów. Z. S. jest/był współwłaścicielem uszkodzonego pojazdu marki L. wraz z powódką G. S., więc nie jest bezstronnym świadkiem zdarzenia. Natomiast zeznania świadka D. U. co do rzekomej utraty zniżek na OC u pozwanego ubezpieczyciela nie są zgodne z prawdą, co wykazała strona pozwana przedkładając w poczet materiału dowodowego zrzuty z ekranu z systemu komputerowego,

z których wynika jednoznacznie, że w okresie 2014-2016 D. U. nie utracił zniżek za rzekome spowodowanie kolizji w dniu 02.02.2015 r., tj. w systemie dalej figuruje jako podmiot mający odpowiednio: 7-6 a następnie 8-7 lat bezszkodowej jazdy (k. 61-62). Poddaje to w poważną wątpliwość również pozostałą część zeznań tego świadka, a w kontekście opinii biegłego sądowego, zeznania te wyklucza.

Mając na uwadze powyższe, powódka nie udowodniła zaistnienia zdarzenia szkodowego, które przebiegałoby tak, jak to powódka sugeruje za pomocą przedstawionych dowodów, a co za tym idzie nie udowodniła istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą w pojeździe a zdarzeniem mającym stanowić podstawę odpowiedzialności bezpośredniego sprawcy, a w konsekwencji jego ubezpieczyciela OC. Nie można więc przypisać D. U. winy za rzekome zdarzenie z dnia 02.02.2015 r.,

a pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej. Tym samym powództwo podlega oddaleniu już co do zasady.

Wobec powyższego nie było potrzeby analizowania żądań powódki pod kątem ich wysokości, jak również przeprowadzania dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości szkody, kosztów naprawy pojazdu. Zbędne okazały się więc również dalsze wnioski dowodowe zgłaszane przez stronę pozwaną w przedmiocie zobowiązania powódki do przedłożenia faktur, rachunków za naprawę, czy też przesłuchanie powódki na okoliczności dotyczące naprawy pojazdu – jej kosztu, rodzaju użytych części itd. (art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.).

Oddalając powództwo co do zasady, co do kwoty żądania głównego, Sad oddalił również roszczenie odsetkowe z uwagi na jego akcesoryjność wobec roszczenia głównego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., tj. na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Powódka jako strona przegrana winna więc uiścić na rzecz strony pozwanej poniesione przez nią celowe koszty, w kwocie **1.817,00 zł**, na którą to sumę składa się: kwota 17,00 zł tytułem uiszczony przez stronę pozwaną opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 1.800,00 zł tytułem wynagrodzenia adwokata na podstawie § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).

Nadto, w przedmiotowej sprawie Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Oleśnie poniósł tymczasowo wydatki na rzecz wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie **478,70 zł**. Należności biegłego zasądzone w postanowieniach Referendarza sądowego (k. 89 i 113) za dwie opinie biegłego – ustną i pisemną – wyniosły odpowiednio: 776,00 zł i 202,70 zł,

tj. łącznie 978,70 zł, przy czym kwota 500,00 zł została uiszczona na rzecz biegłego z zaliczki uiszczony przez powódkę. Tym samym powódka, jako strona przegrana winna zwrócić Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Oleśnie brakującą kwotę 478,70 zł wydatków pokrytych tymczasowo z budżetu, a to na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 785 z późn. zm.).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.